

Ifølge § 1 påhviler det enhver kommunalbestyrelse at drage omsorg for, at der til enhver tid findes en forsvarlig hjemmesygeplejeordning i kommunen, hvorefter alle kommunens indbyggere har adgang til hjemmesygepleje efter lægehenviisning.

Det fastslås herved nu udtrykkeligt, at ordningen skal omfatte alle kommunens indbyggere.

Flere kommuner kan slutte overenskomst om en fælles hjemmesygeplejeordning.

Administrationen af hjemmesygeplejen vil som hidtil kunne overlades til hjemmesygeplejeforeninger, sygekasser, menighedsplejer eller lignende.

Det bemærkes, at der endvidere vil være grundlag for etablering af et nærmere samarbejde mellem hjemmesygeplejen og husmoderafløsningen, idet loven om husmoderafløsning åbner mulighed for at henlægge administrationen til en privat eller offentlig institution.

I § 2 bestemmes, at hjemmesygeplejeordningen skal godkendes for sognekommunernes vedkommende af amtsrådet, for de andre kommuners vedkommende af indenrigsministeren.

For at ordningen kan godkendes, vil det være et vilkår, at der til den egentlige sygepleje kun anvendes statsautoriserede sygeplejersker. Fra dette krav vil der dog i ganske særlige tilfælde kunne meddeles dispensation af sundhedsstyrelsen.

Kravet om godkendelse er i overensstemmelse med de hidtil gældende bestemmelser i forsorgsloven. Der er dog den ændring, at godkendelsen for byernes vedkommende er overgået fra socialministeriet til indenrigsministeriet. Dette skyldes, at hjemmesygeplejen vil indgå som led i det almindelige sundhedsvæsen, som henhører under indenrigsministeriet. Godkendelsen vil endvidere i fremtiden få et noget andet indhold end tidligere, idet paragraffen bestemmer, at de godkendende myndigheder skal påse, at ordningen er rationelt tilrettelagt under hensyn til distriktets størrelse og befolkningstæthed, mens man tidligere under hensyn til bestemmelsens placering i forsorgsloven har lagt hovedvægten på de økonomiske forpligtelser, som ordningen påførte kommunerne.